

KAMER VAN BEROEP
BESLISSING d.d. 26/09/2023
Algemeen rolnummer: NB-003-21
2016-XXXXXX-G-XX-XXX-00010
A.R. : 21/23

Betreft:

A... met maatschappelijke zetel te XXXX, XXXX met KBO-nummer.: XXXX.XXX.XXX

Eerste appellante

en

De heer **B...**, XXXX te XXXX

Tweede appellant

beiden met als juridisch vertegenwoordiger mevrouw C..., met kantoor te XXXX, XXXX, waarvoor niemand verschijnt.

Tegen

Riziv- Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (verder afgekort: DGEC), openbare instelling van sociale zekerheid met zetel te 1210 Brussel, Galileelaan,5/01 met KBO-nummer: 0206.653.946

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, mevrouw D..., verpleegkundige-controleur en de heer E..., jurist, ambtenaren bij geïntimeerde.

Op de openbare terechtzitting van 27 juni 2023 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Riziv.

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 4 februari 2021, ter kennis gegeven met een brief van 8 februari 2021 aan appellanten;
- het verzoekschrift hoger beroep van appellanten van 09 maart 2021, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 9 maart 2021;
- de antwoordconclusies van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) bij het RIZIV van 27 mei 2021, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 27 mei 2021;
- de conclusies van appellanten van 23 augustus 2021, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 23 augustus 2021;
- de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2022, ter kennis gegeven met een brief van 5 juli 2022;
- de conclusies na heropening debatten van de DGEC van 19 september 2022, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 19 september 2022;
- de conclusies na heropening debatten van de appellanten van 17 oktober 2022, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 17 oktober 2022;
- de conclusies na heropening debatten van de DGEC van 16 november 2022, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 16 november 2022;
- de vaststelling van rechtsdag op 27 juni 2023.

De appellanten zijn op de zitting van 27 juni 2023 niet verschenen en werden evenmin vertegenwoordigd. Zij vroegen vooraf via e-mail om de zaak in beraad te laten nemen op basis van hun schriftelijke argumentatie, uiteengezet in de syntheseconclusies van 17 oktober 2022 en de uitvoerige pleidooien van 26 april 2022 (cf. de e-mail van mevrouw C... van 27 juni 2023).

Op de zitting van 27 juni 2023 zijn de heer E... en de mevrouw D... verschenen voor de geïntimeerde. Zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 26 september 2023, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

Aangezien de appellanten regelmatig zijn opgeroepen en zij hun argumentatie schriftelijk hebben uiteengezet, wordt de huidige beslissing op tegenspraak verleend (art. 19, §2 Procedurereglement).

1. DE BESLISSING VAN DE KAMER VAN EERSTE AANLEG VAN 4 FEBRUARI 2021

De Kamer van eerste aanleg oordeelde met beslissing van 4 februari 2021 als volgt:

- de terugvordering ingesteld door de DGEC op 26 juli 2019 tegen de A... en de heer B... werd ontvankelijk en gegrond verklaard;
- de A... en de heer B... werden solidair veroordeeld tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van **103.850,36 euro**;
- de vordering ingesteld tegen de A... tot betaling van een administratieve geldboete van **109.752,55 euro** werd ontvankelijk en gegrond verklaard;
- de A... werd veroordeeld tot betaling van deze geldboete aan het RIZIV, met dien verstande dat 35.075,48 euro van de geldboete werd uitgesproken met uitstel van tenuitvoerlegging, gedurende een periode van drie jaar;
- aan de A... en de heer B... werd toegestaan om hun hoofdelijke schuld tegenover het RIZIV af te betalen a rato van 1.750,00 euro per maand, vanaf 1 maart 2021;
- aan de A... werd toegestaan de haar opgelegde administratieve geldboete af te betalen a rato van 1.250,00 euro per maand, eveneens vanaf 1 maart 2021;
- ten aanzien van de afbetalingen werd beslist dat wanneer appellanten voor om het even welke schuld waartoe zij individueel of gezamenlijk gehouden zijn, één keer in gebreke blijven, de totale resterende schuld ineens en van rechtswege verschuldigd en opeisbaar wordt, zonder dat een ingebrekestelling vanwege het RIZIV vereist is.

2. DE TUSSENBSLISSING VAN DE KAMER VAN BEROEP VAN 28 JUNI 2022

In de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2022 werd een overzicht gegeven van:

- de feiten en tenlasteleggingen (punt 2 van de tussenbeslissing);
- de beroepsgrievens (punt 4).

Bij dezelfde beslissing werd het hoger beroep ontvankelijk verklaard (punt 1).

Vooraleer verder te oordelen, werd ambtshalve de heropening van de debatten bevolen en werd aan de partijen gevraagd om hun standpunt nader uiteen te zetten over

- de hoedanigheid van de heer B... als gelijkgesteld zorgverlener (punt 5.1.4.),
- het gebrek aan vaststelling van de inbreuken ten aanzien van de heer B... (punt 5.1.5.),
- hun actuele vorderingen en middelen (punt 5.2.).

3. DE VORDERINGEN NA DE TUSSENBSLISSING VAN 28 JUNI 2022

3.1. De appellanten vorderen bij conclusie van 17 oktober 2022 het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de beslissing van de Kamer van eerste aanleg te hervormen.

Zij hernemen het beschikking gedeelte, zoals opgenomen in de conclusies voorafgaand aan de heropening van de debatten.

Bij deze conclusies werd gevraagd om:

Voorafgaandelijk: bij tussenbeslissing te oordelen dat de heer B... niet kan worden aangesproken;

Preliminair: de gestelde prejudiciële vragen voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof en de procedure te schorsen in afwachting van een antwoord op die vragen;

In hoofdorde: de vordering onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren wegens nietigheid van het onderzoek;

In ondergeschikte orde: de vordering ongegrond te verklaren wegens het gebrek aan objectieve redenen om de tenlasteleggingen te weerhouden;

In nog meer ondergeschikte orde:

- de ondervraagde getuigen op te roepen ter zitting om duidelijkheid te scheppen over de afgelegde verklaringen (conform artikel 6 (3) d) EVRM);
- verzoekster aan te zetten tot bijkomende onderzoeksdaden, nl. het verhoren van getuigen *a décharge* (conform artikel 6 (3) d) EVRM) en het verzoek tot verhoor (conform artikel 915 Ger. W.) van (andere) getuigen in te willigen;
- voorbehoud te verlenen aan appellanten om na het afnemen van deze getuigenissen verder te mogen concluderen;

In uiterst ondergeschikte orde:

- geen administratieve geldboete op te leggen;
- deze wat betreft tenlastelegging 1 te willen reduceren tot het wettelijk minimum van 50% (conform artikel 142, §1, 1° ZIV-wet) en wat betreft tenlastelegging 2 en 3 te willen reduceren tot het wettelijk minimum van 5 % (conform artikel 142, §1, 2° ZIV-wet);
- de gunst van het uitstel toe te staan (conform artikel 157 ZIV-wet);
- de figuur van de opslorping toe te passen.

3.2. De DGEC vraagt bij conclusie van 16 november 2022:

- vast te stellen dat de feiten, vermeld in het proces-verbaal van vaststelling van 29 november 2017, bewezen zijn en een inbreuk vormen op artikel 73bis, 1° en 2° van de ZIV-wet;

- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 4 februari 2021 (zoals hoger weergegeven onder punt 1) te bevestigen, maar geen terugbetaling meer op te leggen ten aanzien van de heer B..., die buiten het geding kan worden geplaatst.

De DGEC bevestigt dat de waarde van de ten onrechte aangerekende bedragen, vastgesteld door de Kamer van eerste aanleg op 103.850,36 euro, intussen integraal werd terugbetaald en dit onder voorbehoud van alle rechten.

4. BEOORDELING

4.1. DE VORDERING INGESTELD TEGEN DE HEER B...

1. De A... (hierna: A...) is actief in de thuisverpleging.

De vennootschap werd op 27 november 2014 opgericht door de heer B... en mevrouw F.... Zij werden beiden aangesteld als zaakvoerder.

De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) bij het RIZIV heeft een onderzoek gevoerd naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die in 2015 en 2016 werden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Op 29 november 2017 werd een proces-verbaal van vaststelling opgesteld op naam van de A.... Op 11 december 2017 werd dit proces-verbaal aangetekend overgemaakt aan A....

2. Op 26 juli 2019 heeft de DGEC bij de Kamer van eerste aanleg een vordering ingesteld tegen de bvba (intussen bv) A... en de heer B....

De vordering strekte er samengevat toe om

- (1) de inbreuken te laten vaststellen;
- (2) de A... en de heer B... te veroordelen tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen;
- (3) de A... een administratieve geldboete op te leggen.

De appellanten wierpen in eerste instantie op dat de vordering ingesteld ten aanzien van de heer B... niet ontvankelijk, minstens ongegrond is omdat hij niet als zorgverlener kan worden aangesproken en er ten aanzien van hem geen enkele inbreuk werd vastgesteld bij proces-verbaal van vaststelling.

3. De Kamer van beroep stelt vast dat de vordering ingesteld tegen de heer B... aanvankelijk gesteund werd op zijn hoedanigheid als gelijkgesteld zorgverlener in de zin van artikel 2n van de ZIV-wet, nl. als organisator van de inning van de prestaties.

Op de vraag gesteld in de tussenbeslissing van 28 juni 2022, nl. op welke feiten of onderzoeksdaden deze hoedanigheid is gesteund, is de DGEC in het kader van de heropening van de debatten niet ingegaan.

Na de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2022 verklaart de DGEC dat de vordering wordt aangepast in die zin dat er ten aanzien van de heer B... niets meer gevorderd wordt.

De DGEC vraagt dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg wordt bevestigd, met uitzondering van de terugbetaling opgelegd ten aanzien van de heer B..., die buiten de zaak kan worden geplaatst.

Dit houdt in dat de DGEC afstand doet van de oorspronkelijke vordering ten aanzien van de heer B....

Deze afstand, die ook een afstand van geding inhoudt ten aanzien van de heer B..., moet dit in beginsel door hem worden aanvaard (art. 825 Ger. W.).

Dit blijkt niet het geval te zijn. De heer B... vraagt dat er alsnog een uitspraak wordt verleend over de onontvankelijkheid of ongegrondheid van de vordering die tegen hem werd ingesteld.

Zoals terecht wordt aangehaald door de DGEC, heeft de heer B... in de gegeven omstandigheden echter geen procesrechtelijk belang bij deze vraag.

Hij vordert in hoofdzaak om buiten de zaak te worden gesteld. Dit is als gevolg van de afstand van vordering en van geding, ook het geval. Voor het overige verduidelijkt de heer B... niet waarom er verder moet worden ingegaan op de betwisting omtrent zijn hoedanigheid als zorgverlener of de al dan niet tegenstelbaarheid van het procesverbaal van vaststelling.

4. De Kamer van beroep besluit dat akte kan worden verleend van het feit dat de DGEC afziet van elke vordering ingesteld tegen de heer B....

De bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg is in overeenstemmende zin te hervormen.

4.2. DE PREJUDICIELE VRAGEN

5. A... maakt een vergelijking tussen een strafprocedure, een 'procedure voor de arbeidsinspectie' en een 'RIZIV-procedure' voor wat betreft (1) het initiatief van het onderzoek, (2) het onderzoek zelf en (3) de procedure.

Zij stelt dat de 'RIZIV-procedure' waaraan zij onderworpen werd, financieel verregaande gevolgen heeft en strafrechtelijke kenmerken vertoont, terwijl deze zowel in de fase van de inleiding, de fase van het onderzoek als de fase van de terechtzitting niet dezelfde waarborgen voorziet dan een strafprocedure.

A... meent dat volgende prejudiciële vragen te stellen zijn aan het Grondwettelijk Hof, namelijk of er een schending is van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel (artikel 10 en 11 Grondwet), doordat:

1. artikel 28bis, §3 van het Wetboek van Strafvordering (Sv.) (opsporingsonderzoek) en artikel 56 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorzien in een controle op de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyauteit waarmee deze verzameld worden, terwijl dit niet voorzien is in het Sociaal Strafwetboek (Soc. Sw.), noch in het Gerechtelijk Wetboek (Ger. W.), noch in de ZIV-wet;
2. artikel 61quinquies Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat enkel de onderzoeksrechter kan beslissen over eventuele bijkomende onderzoekshandelingen,

terwijl artikel 62 Sv. (arbeidsinspectie en controle door DGEC) bepaalt dat sociale inspecteurs hierover beslissen;

3. artikel 61quinquies Sv. juncto artikel 127, § 3 Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepalen dat er bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens de loop van het gerechtelijk onderzoek en tijdens de regeling van de rechtspleging door de raadkamer, ten laatste voor de datum van de zitting, terwijl artikel 62 Soc. Sw. (arbeidsinspectie en controle door DGEC) bepalen dat er enkel bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens het verhoor;
4. artikel 61quinquies Sv. (ex artikel 61quater, § 5 Sv.) (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen tegen een beschikking van de onderzoeksrechter betreffende bijkomende onderzoeksmaatregelen, terwijl noch het Soc. Sw. (arbeidsinspectie), noch de ZIV-wet (controle door DGEC) hierin voorziet;
5. artikel 146, § 2/1 ZIV-wet (controle door DGEC) voorziet in de mogelijkheid om extrapolatie toe te passen, terwijl dit noch in het Strafwetboek (Sw.), noch in het Sv., noch in het Soc. Sw. wordt voorzien;
6. artikel 47bis, § 6, 2° Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat de bewoording van de mededeling van de rechten van de verhoorde persoon worden aangepast in functie van de leeftijd van de betrokkene en/of in functie van een mogelijke kwetsbaarheid van de betrokkene die zijn vermogen aantast om deze rechten te begrijpen, terwijl dit noch in het Soc. Sw. (arbeidsinspectie), noch in het Ger.W., noch in de ZIV-wet (controle door de DGEC) is voorzien;
7. artikel 75 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet dat getuigen steeds de eed moeten afleggen opdat zij de gehele waarheid en niets dan de waarheid zullen zeggen, terwijl noch het Soc. Sw. (arbeidsinspectie), noch het Ger. W., noch de ZIV-wet (controle door DGEC) voorzien in dergelijke eedaflegging door getuigen;
8. artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek) en 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) voorzien in een mogelijkheid om te allen tijde inzage in het dossier of een afschrift van het dossier te verkrijgen, terwijl het recht op inzage noch in het Soc. Sw., noch in het Ger. W., noch in het kader van een arbeidsinspectie of controle door de DGEC wordt voorzien;
9. artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek) en 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) voorzien in wettelijke weigeringsgronden betreffende het inzagerecht, terwijl er noch in het Soc. Sw., noch in het Ger. W., noch in de ZIV-wet voorzien wordt in wettelijke weigeringsgronden;
10. artikel 22 tot en met 28 Sv. (gerechtelijk onderzoek) en artikel 72 Soc. Sw. (arbeidsinspectie) bepalen dat het Openbaar ministerie de strafvordering uitoefent, terwijl artikel 146 ZIV-wet bepaalt dat de vordering wordt ingesteld door de DGEC;
11. artikel 127 tot en met 133 Sv. bepalen dat de regeling van de rechtspleging gebeurt door de raadkamer – die onafhankelijk is samengesteld -, terwijl noch het Soc. Sw., noch het Ger. W., noch de ZIV-wet (arbeidsinspectie of controle door DGEC) voorzien in een regeling van de rechtspleging door de DGEC;

12. artikel 135 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen tegen alle beschikkingen van de raadkamer bij de kamer van inbeschuldigingstelling (KI), terwijl dit in het Soc. Sw., het Ger. W. en de ZIV-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) niet wordt voorzien;
13. artikel 136 Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat de KI ambtshalve toezicht houdt op het verloop van het onderzoek, terwijl er noch in het Ger. W., noch in het Soc. Sw., noch in de ZIV-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) voorzien wordt in een toezicht van buitenaf op het onderzoek;
14. artikel 136 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid voor de inverdenkinggestelde of de burgerlijke partij om een onderzoek dat reeds langer dan één jaar loopt, aanhangig te maken bij de KI terwijl het Ger. W., het Soc. Sw. en de ZIV-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) niet voorzien in een mogelijkheid om dergelijke onderzoeken aanhangig te maken bij de KI;
15. artikel 17 van het KB tot bepaling van de werkingsregels en het procedure-reglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de DGEC van het RIZIV in het kader van een controle door de DGEC voorziet in vaste conclusietermijnen, terwijl het Gerechtelijk Wetboek in het kader van de arbeidsinspectie of het Sv. in het kader van een gerechtelijk onderzoek hier niet in voorzien;
16. artikel 17 van hetzelfde KB (Procedurereglement) in het kader van een controle door de DGEC bepaalt dat laattijdig neergelegde conclusies altijd ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd, terwijl artikel 152 Sv. juncto artikel 747 Ger. W. in het kader van een gerechtelijk onderzoek of in het kader van een arbeidsinspectie, laattijdige conclusies toch toelaten mits een onderling akkoord van alle betrokken partijen;
17. artikel 141, §1, 3° ZIV-wet (controle door DGEC) bepaalt dat het onderzoek geheim is, en er verder noch in de ZIV-wet, noch in het Soc. Sw. sprake is van een mogelijkheid tot inzage in het kader van een controle door de DGEC of in het kader van een arbeidsinspectie, terwijl artikel 28quinquies, §1 Sv. juncto artikel 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) en artikel 57, §1 Sv. juncto artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek), bepalen dat het onderzoek geheim is, maar wel voorzien in een mogelijkheid tot inzage in het dossier.

De Kamer van beroep is van oordeel dat op de vraag van A... om 1 of meerdere vragen voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof niet kan worden ingegaan om volgende redenen.

6. Het Grondwettelijk Hof mag zich vooreerst enkel uitspreken over het verantwoorde karakter van een verschil in behandeling wanneer dit aan een wet kan worden toegeschreven, en niet aan een koninklijk besluit (art. 26, §1 van de Wet van 6 januari 1989, GwH 19 juli 2018, arrest nr. 111/2018 en GwH 28 juni 2006, arrest nr. 127/2006).

De voorgestelde prejudiciële vragen vermeld onder nr. 15 en 16 in verband met het koninklijk besluit van 9 mei 2008 (Procedurereglement) kunnen hoe dan ook niet worden voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof.

7. Bovendien kan ten aanzien van geen van de bovenvermelde vragen worden vastgesteld dat de theoretische vergelijking die A... maakt, bepalend zou zijn voor de beoordeling van de huidige zaak.

A... stelt dat dit het geval is omdat voorafgaand aan het inleiden van de procedure voor de Kamer van eerste aanleg inzage in het dossier werd geweigerd. Dat dit ter zake belang zou vertonen voor de oplossing van het huidig geschil én in haar nadeel zou kunnen gelden, wordt echter niet uitgelegd, noch aangetoond.

8. Tenslotte blijkt de vergelijking die A... maakt evenmin aanleiding te geven tot vragen omtrent een mogelijke schending van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel verzet er zich zelfs tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de desbetreffende maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat (cf. GwH 14 december 2016, arrest nr. 163/2016, overweging B.3.)

A... die onderworpen werd aan een onderzoek door het DGEC, maakt de vergelijking met een strafrechtelijke procedure of een onderzoek door de arbeidsinspectie.

Het Arbitragehof oordeelde bij arrest nr. 133/2001 van 30 oktober 2001 als volgt:

“B.7.2. Het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedures voor verschillende rechtscolleges in minstens gedeeltelijk verschillende omstandigheden, houdt op zich geen discriminatie in.”

Bijgevolg kunnen de verschillen in de procedure die A... inroept op zich geen aanleiding geven tot het stellen van prejudiciële vragen (art. 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

Van discriminatie zou er slechts sprake kunnen zijn, indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedures een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou brengen (Arbitragehof 30 oktober 2001, nr. 133/2001).

Dat er ter zake sprake is van dergelijke beperking werd echter niet aangetoond, noch uitgelegd.

4.3. DE NIETIGHEID VAN HET ONDERZOEK

9. A... stelt dat het gevoerde onderzoek om meerdere redenen nietig te verklaren is.

Haar argumenten worden hierna overlopen.

4.3.1. De schending van artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering

10. A... acht het onderzoek in strijd met artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering in zoverre dit bepaalt dat voorafgaand aan een verhoor op beknopte wijze kennis wordt gegeven van de feiten waarover de betrokkene zal worden verhoord.

Artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering is in deze zaak echter niet van toepassing.

Het verhoor van mevrouw F... vond niet plaats in het kader van een strafprocedure (gerechtelijke fase). Zij werd niet verdacht van een misdrijf.

Het onderzoek gevoerd door de sociaal-inspecteurs van de DGEC betreft inbreuken op de ZIV-wet en op de nomenclatuur, die worden opgespoord en vastgesteld volgens de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek (cf. art. 169, tweede lid ZIV-wet 1994).

A... merkt terecht op dat de geldboetes strafrechtelijk van aard zijn in de zin van artikel 6 EVRM. Dit heeft tot gevolg dat de waarborgen van dit artikel te respecteren zijn. Het betekent echter niet dat artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering toepasselijk is. De vermelding van de tekst van dit artikel op het proces-verbaal van verhoor of van de beknopte mededeling van de feiten waarover men zal worden verhoord, biedt evenmin een sluitend argument voor een verplichte toepassing van het wetsartikel.

De vordering tot nietigverklaring van het onderzoek wegens schending van dit artikel 47bis kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

11. Voor het overige kan de Kamer van beroep enkel vaststellen dat niet werd ingeroepen, noch aangetoond dat de waarborgen van artikel 6 EVRM zouden zijn geschonden.

A... bevestigt dat mevrouw F... werd ingelicht dat het verhoor betrekking had op

“een inbreuk op de gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en over de ten laste neming van prestaties door de ziekteverzekering in de periode 01/01/2015 tot en met 31/10/2016 (datum van ontvangst door de verzekeringsinstellingen) en/of in verband met de conformiteit en de realiteit van de aangerekende prestaties”.

Aldus werd het onderwerp van het verhoor meegedeeld, nl. de realiteit van de prestaties die werden aangerekend aan de ziekteverzekering en de conformiteit ervan met de wettelijke bepalingen betreffende deze aanrekening. Ook de periode van onderzoek werd kenbaar gemaakt.

Aangezien de aard van de inbreuken en de periode gekend waren, was het mogelijk om na te gaan over welke prestaties, welke patiënten en welke zorgverleners het ging.

Tenslotte blijkt uit de processen-verbaal van verhoor dat het tweede en derde verhoor telkens een vervolg inhield van het eerste. Ook hier waren de ten laste gelegde feiten bekend.

4.3.2. De schending van de deontologie en van artikel 61 Sociaal Strafwetboek

12. De DGEC merkt op dat artikel 61 van het Sociaal Strafwetboek betreffende de plichtenleer van de sociaal inspecteurs bij gebrek aan uitvoeringsbesluit alsnog niet van toepassing is.

Dit is op zich terecht. A... gaat hierop ook niet verder in.

13. A... stelt dat de sociaal-inspecteurs bij het verhoor de deontologische plicht als federaal ambtenaar om hun taak niet willekeurig noch partijdig uit te oefenen, hebben geschonden (cf. omzendbrief nr. 573 met betrekking tot het deontologisch kader voor de ambtenaren van het federaal administratief openbaar ambt).

De argumenten die zij aanhaalt, laten echter niet toe om in het algemeen te besluiten tot de nietigheid van het onderzoek, noch om de processen-verbaal van verhoor als onbetrouwbaar bewijs of wegens schending van de rechten van verdediging te weren.

De argumenten van A... worden hierna overlopen.

14. Er wordt aangeklaagd dat de sociaal inspecteur tijdens het verhoor van F... reeds melding maakte van inbreuken.

Deze opmerking dient echter binnen de juiste context te worden gelezen.

In zoverre er bij het verhoor melding is gemaakt van de conclusies getrokken op basis van voorafgaande verklaringen en/of vaststellingen, gaat het om een fragmentair en voorlopig besluit, waarmee mevrouw F... werd geconfronteerd om haar antwoord en relaas van de feiten te kennen.

Dergelijke confrontatie volstaat niet om te besluiten dat er lopende het onderzoek al werd uitgegaan van vaststaande inbreuken of conclusies.

15. Daarnaast wijst A... erop dat haar raadsman, mr. G..., tijdens het verhoor van mevrouw F... van 12 september 2017 liet noteren dat zij de indruk had dat er sprake was van vooringenomenheid en dat de gegevens uit het verpleegdossier selectief werden genoteerd.

Dergelijke indruk of algemene opmerking volstaat echter evenmin om hieruit vaststaande conclusies te kunnen trekken. De ingeroepen vooringenomenheid moet ook concreet onderbouwd worden en dit minstens aan de hand van voorbeelden. Daarop gaat A... echter niet in.

16. De Kamer van beroep besluit dat de elementen die A... aanbrengt niet toelaten om het onderzoek bij voorbaat nietig te verklaren.

Er wordt immers niet aangetoond dat de bezwaren omtrent een partijdige houding onderbouwd zijn door concrete voorbeelden.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat de rechtsgrond waarop de nietigheidssanctie gesteund is, evenmin werd aangegeven.

4.3.3. Het proces-verbaal van vaststelling

17. De appellanten stellen dat het proces-verbaal van vaststelling geen bijzondere bewijswaarde heeft.

Op de vraag naar de bewijswaarde ten aanzien van de heer B... dient niet meer te worden ingegaan aangezien er ten aanzien van hem geen vordering meer wordt gesteld.

De overige argumenten die A... aanhaalt, laten evenmin toe om te besluiten tot een gebrek aan bijzondere bewijswaarde.

4.3.3.1. De fout in de uitnodiging tot vrijwillige terugbetaling

18. A... stelt terecht dat het terug te betalen bedrag bepaald werd op 103.850,36 euro en dit zowel in het proces-verbaal van vaststelling, in de gevalsbespreking, in de synthesenota als in het inleidend verzoekschrift van de DGEC.

In de uitnodiging tot vrijwillige betaling, gericht aan A... en gevoegd bij het proces-verbaal van vaststelling, werd een bedrag van 103.850,40 euro (eigen onderstreping) vermeld.

Dit betreft volgens de DGEC een automatische afronding, die hoogstens als een materiële fout kan worden beschouwd.

Dit laatste is terecht. Het verschil bedraagt slechts 4 eurocent en het enige gevolg dat hieraan kan worden verleend, is een rechtzetting.

Dat dit ook gevolgen zou hebben voor de bewijswaarde van het proces-verbaal van vaststelling, zoals door A... werd ingeroepen, werd niet aangetoond.

Dit betekent overigens niet dat de DGEC zich wel fouten zou kunnen veroorloven, terwijl A... dit niet kan. De fouten die door elk van de partijen worden gemaakt, dienen in rekening te worden gebracht. De kernvraag is evenwel welke gevolgen hieraan telkens te verbinden zijn.

4.3.3.2. Het tijdstip van vaststelling van de inbreuken

19. De sociaal-inspecteurs hebben in het kader van het onderzoek verschillende verhoren afgenomen, met als laatste de verhoren van mevrouw F... van 11 juli 2017, 12 september 2017 en 2 oktober 2017.

A... stelt dat de sociaal inspecteurs op het moment van het verhoor van mevrouw F... de inbreuken reeds hadden vastgesteld aangezien zij hun bevindingen daarover meedeelden.

Dit is om de hoger vermelde reden echter niet correct. Er wordt enkel aangetoond dat er sprake was van voorlopige conclusies, waarmee mevrouw F... geconfronteerd werd (cf. randnr. 14).

De inhoud en het belang van de verklaringen van mevrouw F... over de inbreuken konden niet vooraf gekend zijn. De verhoren dienden te worden afgewacht alvorens definitieve conclusies te trekken.

In zoverre er met de verklaringen van mevrouw F... ten onrechte geen rekening zou gehouden zijn - zoals A... inroept -, dan dient dit ook concreet te worden aangetoond en kan dit aan bod komen bij de beoordeling van de bewijsvoering.

De algemene bemerking dat het verhoor niet meer zinvol was of er toch geen rekening mee zou gehouden, kan niet zomaar worden bijgetreden.

4.3.3.3. Inbreuken op artikel 64 van het Sociaal Strafwetboek

20. A... stelt dat het proces-verbaal van vaststelling haar bijzondere bewijswaarde verliest omdat het in het proces-verbaal ontbreekt aan een beknopt relaas van de feiten met betrekking tot de gepleegde inbreuken.

Deze stelling kan niet worden gevolgd.

In de aanhef van het proces-verbaal van 28 september 2018 is vermeld:

“A..., gekend onder de werknaam ‘H...’, met als derdebetalersnummer XXXXXXXX, heeft de inning georganiseerd van verschuldigde bedragen door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging, door het laten

aanrekenen van verpleegkundige verstrekkingen op naam van volgende medewerkers: F... 4XXXXXXX, I... 4XXXXXXX, J... 4XXXXXXX, K... 4XXXXXXX en L... 4XXXXXXX.”

Daarna werd omschreven welke fouten er zijn begaan. De ten laste gelegde feiten zijn met name: de aanrekening van niet uitgevoerde prestaties, de overschatting van de Katz-schaal en het onvolledig bijhouden van de verpleegdossiers, zoals verder omschreven in het proces-verbaal.

Daarenboven werd vermeld bij welke verzekerde deze inbreuk telkens is vastgesteld, op welke datum, voor welke prestatie en voor welk bedrag. Ten slotte werd ook de datum van invoering van de prestatie vermeld.

Het argument van A... dat zij nergens kan opmaken welke feiten er precies ten laste werden gelegd, is bijgevolg ongegrond. Er werd voldaan aan artikel 64, 6° van het Sociaal Strafwetboek.

21. A... stelt dat de plaats van de inbreuk, nl. XXXX, niet correct is omdat slechts één van de betrokken verzekerden in XXXX woont.

Het is juist dat er niet wordt aangetoond dat alle inbreuken op deze plaats zijn begaan.

Dit is ter zake echter niet doorslaggevend.

Het feit dat de opgegeven plaats niet of niet volledig overeenstemt met de plaats van de inbreuk, heeft geen verlies aan bewijswaarde van het proces-verbaal tot gevolg.

Dergelijke sanctie wordt niet wettelijk gestaafd.

Er is ook geen reden om te besluiten dat de rechten van verdediging zouden geschonden zijn. Aan de hand van alle gegevens vermeld op het proces-verbaal in het bijzonder betreffende de aangerekende prestaties op naam van elke verzekerde (met opgave van adres, rijksregisternummer, ...), was het voldoende duidelijk over welke inbreuken het ging.

4.3.4. Onderzoek à charge en à décharge en gebrekkige bewijsvoering

4.3.4.1. De ingeroepen gebrekkige bewijsvoering tijdens het onderzoek

22. A... stelt dat een gebrekkige bewijsvoering voorligt.

De opdracht om een onderzoek te voeren ‘à charge en à décharge’ (ten laste en ontlastend), is volgens haar niet vervuld.

Zij stelt dat het onderzoek vaak beperkt bleef tot de verklaringen van de verzekerden en gesteund wordt op eigen vaststellingen van de sociaal inspecteurs op het moment van het verhoor – dus buiten de onderzochte periode -. Zij merkt op dat niet alle huisartsen zijn gehoord. Bovendien werd volgens A... bij herhaling nagelaten om in te gaan op de vraag gesteld tijdens de verhoren van mevrouw F... om bijkomende onderzoeksdaten te stellen. Zij merkt op dat er evenmin rekening is gehouden met bijkomende verklaringen of met de verpleegdossiers.

De DGEC betwist deze kritiek op het onderzoek. Volgens de DGEC werden de inbreuken pas vastgesteld na zorgvuldige afweging en rekening houdend met de verklaringen van de getuigen.

23. De Kamer van beroep is van oordeel dat de argumenten van de partijen omtrent de al dan niet gebrekkige bewijsvoering niet bij voorbaat of los van de concrete inbreuken kunnen worden beoordeeld, maar geval per geval te onderzoeken zijn.

In zoverre de vaststellingen van de sociaal-inspecteurs, de verklaringen van de verzekerden en/of huisartsen niet zouden volstaan, moet dit ook concreet blijken en moet worden nagegaan of dit bepalend is voor de oplossing van het geschil. Hetzelfde geldt voor het argument dat de bijkomende verklaringen die A... zelf heeft aangebracht, ten onrechte zouden genegeerd zijn. Ook ten aanzien van deze verklaringen moet concreet worden nagegaan welke hun bewijswaarde is en welk belang zij vertonen.

Deze argumenten omtrent de bewijsvoering komen hierna aan bod bij de bespreking van de tenlasteleggingen, en dit in zoverre zij concreet werden opgeworpen en bepalend kunnen zijn. Zij laten immers niet toe om het gevoerde onderzoek bij voorbaat als nietig ter zijde te schuiven.

Of het onderzoek ten onrechte niet à décharge zou zijn gevoerd, moet eveneens concreet worden aangetoond. Daartoe volstaat het niet om in te roepen dat het beperkt is tot bepaalde personen of dat er geen bijkomende verhoren hebben plaatsgevonden.

4.3.4.2. De ingeroepen willekeur van de sociaal-inspecteurs

24. A... stelt dat er sprake is van inconsequentie en willekeur bij het invullen van de Katz-schaal door de sociaal inspecteurs.

Om dit aan te tonen maakt zij een vergelijking tussen de wijze waarop de nood aan hulp werd ingeschat bij de ene of de andere verzekerde.

Daarbij wordt evenwel enkel rekening gehouden met de verklaringen van de verzekerden zelf, terwijl er volgens de DGEC ook rekening werd gehouden met andere verklaringen, nl. deze van de zorgverlener/verpleegkundige en die van de huisarts.

Hierop gaat A... echter niet in. Er wordt geen vergelijking gemaakt op basis van het geheel van de onderzoeksresultaten.

Bijgevolg faalt zij in de stelling omtrent de ingeroepen willekeur.

In zoverre er sprake is van een foutieve inschatting kan dit bij de bespreking van de concrete inbreuken worden ingeroepen en zal hierover in voorkomend geval ook worden geoordeeld.

4.3.4.3. De bewijswaarde van de verklaringen van de verzekerden.

25. A... vraagt om de verklaringen van de verzekerden naar waarde te schatten.

Deze vraag is terecht, maar kan niet bij voorbaat leiden tot de conclusie dat het onderzoek nietig zou zijn of dat er moet getwijfeld worden aan de bewijsvoering. Dergelijke conclusie wordt immers niet concreet gestaafd.

Ook de opmerking van A... dat de bijzondere bewijswaarde van de processen-verbaal van vaststelling niet geldt voor de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen, is op zich terecht.

Deze bijzondere bewijswaarde (nl. tot bewijs van het tegendeel) betreft de vaststelling van de materiële feiten die een overtreding uitmaken (art. 169 van de Z.I.V.-Wet 1994 zoals destijds van toepassing, thans vervat in art. 66 Sociaal Strafwetboek).

De verklaringen die in de processen-verbaal van verhoor zijn opgenomen, worden dus geacht als dusdanig te zijn afgelegd. Dit belet niet dat het nog steeds aan de rechter toekomt om de bewijswaarde ervan te beoordelen, of met andere woorden om te oordelen in hoeverre de verklaring als een voldoende bewijs(element) van bepaalde (als overtreding gekwalificeerde) feiten kan gelden (cf. Arbh. Antwerpen (afd. XXXX) 25 september 1995, JTT 1996, 198, noot).

Dit komt aan bod bij de beoordeling van het bewijs van de inbreuken.

4.3.4.4. De onderzoeksmaatregelen

26. Ten slotte werd door A... ingeroepen dat het onderzoek gebrekkig is gevoerd omdat niet alle huisartsen zijn verhoord en er op de vraag van mevrouw F... gesteld tijdens haar verhoor om bepaalde verzekerden of hun familieleden bijkomend te verhoren niet werd ingegaan.

Ook op dit punt kan enkel worden vastgesteld dat dit niet volstaat om het onderzoek als nietig of willekeurig ter zijde te schuiven. Hetzelfde geldt voor het feit dat de bijkomende verklaringen die A... zelf heeft aangebracht, niet in rekening zouden zijn gebracht.

In zoverre deze argumenten worden ingeroepen bij de bespreking van het bewijs van de inbreuken en zij belang vertonen voor de beoordeling ervan, zullen zij in rekening worden gebracht.

4.3.5. De nietigheid van de processen-verbaal en/of geen bewijswaarde

4.3.5.1. De maandelijkse aanrekeningen

27. A... stelt dat er met de verklaringen van de verzekerden geen rekening mag worden gehouden, minstens dat zij hun bewijskracht verliezen omdat zij "*helemaal niet weten waarmee zij bezig zijn tijdens het afleggen van de verklaringen*".

Om dit aan te tonen verwijst zij naar het feit dat alle verzekerden op de vraag of zij een maandelijkse afrekening ontvangen van de verpleegkundige steevast "neen" hebben geantwoord, terwijl dit aan de hand van de door hen ondertekende afrekeningen wordt weerlegd (stukken 27 dossier appellanten).

Deze discrepantie heeft echter enkel betrekking op één punt, nl. het al dan niet afleveren van een afrekening. Dat de betrokkene hierop negatief antwoordt, betekent nog niet dat de verzekerde bij het verhoor over de al dan niet verleende zorgen of de zelfredzaamheid niet zou weten waarover het ging.

De redenering van A... kan niet worden gevolgd.

4.3.5.2. Het tijdstip van aanvang en einde van de verhoren

28. A... merkt op dat het tijdstip van aanvang en einde van de verhoren niet nauwkeurig werd genoteerd.

Zij leidt dit af uit het feit dat het tijdsinterval tussen het einde van het verhoor van verzekerde M... en verzekerde N... elkaar overlappen en dat de tijd tussen het einde van het verhoor van verzekerde O... en de start van het verhoor van verzekerde P... al te kort is om zich van de ene naar de andere verzekerde te kunnen verplaatsen.

Deze vaststellingen worden op zich niet betwist. De DGEC merkt op dat het verschil te wijten kan zijn aan het aflezen van huisklokken van de verzekerde, die niet correct zijn ingesteld en dat dit niet tot nietigheid van het verhoor kan leiden.

Artikel 62 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt in verband het verhoor van personen dat onder meer volgende regel in acht wordt genomen:

“(...) 3° het proces-verbaal vermeldt nauwkeurig het tijdstip waarop het verhoor wordt aangevat, eventueel onderbroken en hervat, alsook beëindigd.”

Deze bepaling is niet voorgeschreven op straf van nietigheid of verlies aan bewijswaarde. De appellanten tonen ook niet aan dat de fouten bij de tijdsaanduiding de bewijswaarde van de verklaring zelf zouden aantasten, of dat zij hierdoor in hun rechten van verdediging zijn geschaad.

Op de vraag om de processen-verbaal te weren als bewijsmiddel kan bijgevolg niet worden ingegaan.

De vergelijking die de appellanten maken met andere voorschriften waaraan de wet wel bepaalde gevolgen koppelt, is geen reden om anders te oordelen.

4.3.5.3. De periode waarop het verhoor betrekking heeft

29. A... stelt dat diverse processen-verbaal van verhoor geen duidelijke tijdsindicatie weergeven voor wat betreft de periode van tenlastelegging.

Bovendien wordt ingeroepen dat tal van verklaringen van verzekerden en huisartsen in de tegenwoordige tijd zijn afgelegd.

Ook deze vaststellingen volstaan echter niet om bij voorbaat te besluiten tot de nietigheid van het volledige onderzoek.

In het geval van onduidelijkheden of wanneer de verklaringen betrekking hebben andere periodes dan de betwiste periodes, zal het voorgelegde bewijs naar waarde te schatten zijn, en dit rekening houdend met de gevoerde betwisting en met de andere bewijselementen die eventueel door de DGEC worden aangebracht.

4.4. DE TENLASTELEGGINGEN

4.4.1. TENLASTELEGGING 1

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

30. De DGEC steunt de inbreuken op volgende wettelijke en reglementaire basis:

- de artikelen 2, 73bis, eerste lid, 1° en artikel 142, §1, 1° van de ZIV-wet 1994

- artikel 8, §1 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen,

waarvan de tekst telkens is weergegeven in de beslissing van de Kamer van eerste aanleg (cf. blz. 2-6 beslissing Kamer van eerste aanleg van 4 februari 2021).

Er werden 26 gevallen onderzocht en bij 7 ervan werden er volgens de DGEC in de periode van 01/01/2015 tot en met 31/10/2016 niet uitgevoerde prestaties aangerekend bij alle verpleegkundigen van de praktijk van A..., met name:

Verzekerde	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
Q...	810	3212,15	0	3212,15
R...	1273	7755,38	0	7755,38
O...	320	1271,12	0	1271,12
S...	1593	10497,18	0	10497,18
T...	1071	7259,7	0	7259,7
P...	234	1213,5	0	1213,5
U...	962	2490,55	0	2490,55
Totaal	6263	33.699,58	0	33.699,58

- **Verzekerde Q..., R..., O..., S..., T...**

31. De Kamer van beroep is van oordeel dat de verklaringen van de verzekerden weliswaar vragen oproepen, maar dat het ontbreekt aan een voldoende bewijs van de inbreuken, nl. de aanrekening van prestaties die niet zijn uitgevoerd.

32. De betrokken verzekerden werden in de loop van 2017 verhoord over de aanrekening van toiletten uitgevoerd in de periode van 2015 tot eind september 2016. Dit is minstens 6 maanden tot 2 jaar later.

Zij bevestigen respectievelijk dat zij hetzij 1 à 2 keer per week, hetzij 1 keer per 14 dagen, of zelfs niet, gewassen worden door een verpleegkundige. Deze verklaring is afgelegd in de tegenwoordige tijd en betreft de situatie in 2017.

Het antwoord op de vraag of dit ook in de afgelopen 2 jaar ook het geval was, is niet altijd even duidelijk:

- Mevrouw Q... vermeldt dat de verpleegster al een jaar komt om haar 1 keer per week te wassen en spreekt zich niet duidelijk uit over de periode voordien;
- De heer R... vermeldt dat hij nooit andere zorgen had dan het klaarzetten van pillen om de 14 dagen. Dit laatste kan volgens A... al niet kloppen omdat medicatie wekelijks wordt klaargezet;

- Mevrouw O... heeft het over hoogstens 2 toiletten per maand, maar werd niet geconfronteerd met het feit dat er in een relatief beperkte periode, nl. van 21 juli 2015 tot en met 22 januari 2016, dagelijks een toilet werd aangerekend.

33. Geen enkele van de verzekerden werd geconfronteerd met de verklaring van de hoofdverpleegkundige, mevrouw F..., zoals nadien afgelegd in het kader van het onderzoek.

Mevrouw F... was bij haar verhoor van 12 september 2017 en 2 oktober 2017 formeel over het feit dat de betrokken verzekerden in de periode van tenlastelegging wel degelijk dagelijks zijn gewassen.

Zij bracht daarbij ook redenen aan waarom de verzekerden zich mogelijkerwijze hebben vergist bij het beantwoorden van de vragen die hen door de sociaal inspecteur waren gesteld.

Zo werd gewezen op het feit dat

- mevrouw Q... en mevrouw T... zowel in de douche werden gewassen, als aan de lavabo en dat zij zich om die reden konden vergissen bij het correct beantwoorden van de vraag naar een volledig toilet.
- de zorgen ten aanzien van de heer R... reeds maanden waren gestopt op het ogenblik van zijn verhoor en hij zich in de tijd kon vergissen, temeer hij met een alcoholprobleem kampt.
- de zorgen ten aanzien van mevrouw O... intussen zijn afgebouwd en ook hier de vraag rijst of zij de juiste periode voor ogen had.
- de heer S... zich kon vergissen wanneer hij het enkel had over de zorgen op maandag, omdat mevrouw F... zelf meestal op maandag komt.

Daarnaast heeft het verhoor van mevrouw F... ook uitgewezen dat de verklaringen van de verzekerden over de dagen of de frequentie van de zorgen niet altijd in overeenstemming zijn met de zorgplanning en/of de zorgen genoteerd in het verpleegdossier. Deze verpleegdossiers werden telkens gevoegd in bijlage aan het verhoor van mevrouw F... of, in het geval van mevrouw Q..., naderhand voorgelegd.

Voor wat de periode tot augustus 2016 betreft, werden de zorgen weliswaar niet dagelijks genoteerd in het verpleegdossier, maar dit belet niet dat de notities reeds wijzen op een hogere frequentie of andere data dan bevestigd door de verzekerden. De uittreksels die A... voorlegt, tonen dit aan (stukken 3, 4, 8 en 9 dossier appellanten). Hetzelfde geldt voor de zorgplanning van verzekerde O... (zie bijlage 3 bij het PVV van 2 oktober 2017).

De Kamer van beroep stelt vast dat de DGEC op deze vragen omtrent de verklaringen van de verzekerden en de discrepanties met het verpleegdossier niet ingaat.

Spijts de uitdrukkelijke vraag van de raadsman van mevrouw F..., gesteld naar aanleiding van haar verhoor, werden de verzekerden niet geconfronteerd met de andersluidende verklaring van mevrouw F.... Er werden evenmin andere bijkomende onderzoeksdaden gesteld, zoals bijvoorbeeld het verhoor van andere verpleegkundigen.

34. Rekening houdend met de voormelde vaststellingen, is de Kamer van beroep van oordeel dat er geen objectief bewijs voorligt van de ingeroepen aanrekening van niet uitgevoerde toiletten ten aanzien van de 5 betrokken verzekerden.

Er is niet alleen sprake van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzekerde en mevrouw F.... Hetzelfde geldt ook voor de verpleegdossiers. Binnen deze context werd ook niet uitgesloten dat de verzekerden zich hebben vergist in de interpretatie van de vragen die hen zijn gesteld. Dit alles doet twijfel rijzen omtrent de verklaringen die als bewijs worden aangewend.

Dat er aanleiding is tot twijfel, wordt enkel bevestigd door de aanvullende verklaringen van verzekerde R... (stuk 6 dossier appellanten) en van de echtgenoot van mevrouw T... (stuk 10 dossier appellanten). Daarin werd telkens vermeld dat er in de periode van tenlastelegging wel degelijk sprake was van een dagelijks toilet.

Dit toont aan dat verder onderzoek vereist was. Het argument dat de verzekerden geen belang hadden bij hun verklaring, volstaat in de gegeven omstandigheden niet om de verklaringen van deze verzekerden bij voorbaat te beschouwen als waarheidsgetrouw of als een objectief bewijselement.

De inbreuken kunnen bij gebrek aan bewijs niet worden weerhouden in zoverre zij betrekking hebben op de 5 voormelde verzekerden.

In deze omstandigheden heeft A... geen belang bij de uitvoering van verdere onderzoeksmaatregelen en dient op de vraag om de verzekerden als getuige te horen, niet te worden ingegaan.

- **Verzekerde P...**

35. De tenlastelegging betreft de aanrekening van niet uitgevoerde toiletten in de periode van 2 januari 2015 tot en met 31 mei 2015 voor een bedrag van 1.213,50 euro.

De verzekerde P... verklaarde dat zij enkel gedurende een aantal maanden verzorging heeft gehad. Aan de hand van het verpleegdossier in haar bezit, bevestigde zij dat het ging om de periode van 1 april 2014 tot eind 2014.

Mevrouw F... die bij het verhoor van 2 oktober 2017 geconfronteerd werd met de voormelde periode, verklaarde dat er zorgen zijn toegediend vanaf 20 december tot 19 juni, maar kon uit het eigen verpleegdossier niet opmaken in welk jaar dit het geval was. Zij dacht dat het ging om 2015 en zou dit nakijken via care4nurse.

Tot op heden blijft het antwoord uit.

De verklaring van de verzekerde, afgelegd op basis van het verpleegdossier voorgelegd aan de sociaal inspecteur, wordt bijgevolg niet wordt weerlegd. Er worden evenmin ernstige redenen aangebracht die de verklaring van de verzekerde in vraag zouden doen stellen.

De inbreuk wordt voldoende bewezen en wordt bijgevolg weerhouden.

- **Verzekerde U...**

36. De tenlastelegging betreft de aanrekening van niet uitgevoerde prestaties in de periode van 23 april 2015 tot en met 30 september 2016 voor een bedrag van 2.490,55 euro.

Deze tenlastelegging wordt niet betwist. Het betreft volgens A... een administratieve vergissing, waaraan intussen werd verholpen via de terugbetaling van de voormelde som.

De inbreuk op zich staat vast en wordt dus weerhouden.

▪ **BESLUIT**

37. De eerste tenlastelegging wordt enkel weerhouden ten aanzien van de verzekerden P... en U....

Het ten onrechte aangerekende bedrag voor tenlastelegging 1 bedraagt in totaal: 1.213,50 euro + 2.490,55 euro = **3.704,05 euro**.

Ten aanzien van deze verzekerden is er geen aanleiding om bijkomende onderzoeksmaatregelen, zoals een getuigenverhoor, te bevelen. Dit wordt door A... ook niet uitdrukkelijk gevraagd, noch verduidelijkt.

4.4.2. TENLASTELEGGING 2: de overschatting van de KATZ-schaal

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten met verstrekkingen 425294 of 425692 (forfait B) en met verstrekking 425272 of 425670 (forfait A) daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8 §1,1° II en 2° II (fysieke afhankelijkheidstoestand).

38. De DGEC steunt de inbreuken op volgende wettelijke en reglementaire basis:

- de artikelen 2, 73bis, eerste lid, 2° en artikel 142, §1, 2° van de ZIV-wet 1994
- artikel 8, §1 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen,
- artikel 8, §5 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

De tekst van de voormelde wettelijke en reglementaire bepalingen werd weergegeven in de beslissing van de Kamer van eerste aanleg (cf. blz. 7-12 beslissing Kamer van eerste aanleg van 4 februari 2021).

Er werden 26 gevallen onderzocht en bij 5 ervan werden er volgens de DGEC in de periode van 02/04/2015 (invoerdatum 8/5/2015) tot en met 30/09/2016 (invoerdatum 31/10/2016) ten onrechte prestaties aangerekend bij alle verpleegkundigen van de praktijk A..., met name:

Verzekerde	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Bedrag na toepassing verschilregeling	V T	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
V...	1644	18132,05	12424,95	0	12424,95
M...	1144	9715,64	6389,94	0	6389,94
W...	1248	12423,52	8528,02	0	8528,02
X...	2012	18702,03	12994,93	0	12994,93

Y...	1644	9386,92	7917,57	0	7917,57
Totaal	7692	68.360,16	48.255,41	0	48.255,41

4.4.2.1. Het gebrek aan objectieve bewijsvoering

39. A... stelt dat de richtlijnen betreffende de toepassing van de KATZ-schaal voor interpretatie vatbaar zijn en dat er situaties denkbaar zijn waarin het moeilijk is een bepaalde score toe te kennen.

Deze bedenkingen en de voorbeelden die daarbij los van deze zaak worden gegeven, zijn geen redenen om elke overtreding bij voorbaat af te wijzen.

In zoverre het probleem louter met interpretatie te maken heeft, moet dit ter zake ook concreet blijken.

35. A... stelt dat het opnieuw evalueren van de afhankelijkheidsgraad van enkele jaren voordien de test van de redelijkheid bovendien niet kan doorstaan.

Zij wijst er meer bepaald op dat de gezondheidstoestand van de patiënt wisselend kan zijn; dat de herevaluatie gebeurt zonder achtergrondkennis van de toestand van de patiënt en op basis van vaststellingen die plaatsvinden tot twee jaar na de onderzochte periode, dat het een gevoelige materie betreft, dat het opstellen van de Katz-schaal zeer persoonsgebonden en subjectief is en in het kader van het onderzoek wordt gesteund op de verklaringen van de verzekerden, waarvan niet zomaar kan worden aangenomen dat zij waarheidsgetrouw zijn.

De Kamer van beroep is van oordeel dat het bewijs van de ingeroepen inbreuken, nl. een overschatting van de afhankelijkheidsgraad van de zorgbehoevende, omwille van het tijdsverloop, de vereiste kennis door derden (getuigen, huisartsen, de betrokken inspecteur, ...) van alle feitelijke noden en problemen én de mogelijke schroom van de verzekerden bij het afleggen van verklaringen, geval per geval met de nodige voorzichtigheid te beoordelen is.

In zoverre deze omstandigheden ten aanzien van een bepaalde verzekerde concreet worden ingeroepen en van belang blijken te zijn, zal daarmee ook rekening worden gehouden bij de beoordeling van de betwisting over de bewijselementen voorgelegd door de DGEC.

De rechtspraak van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamer van beroep waarop de appellanten zich beroepen, is geen reden om bij voorbaat uitspraak te verlenen over het al dan niet voorhanden zijn van een objectief bewijs van de inbreuken. Dit moet geval per geval worden nagegaan, zoals ook in de aangehaalde precedents werd geoordeeld.

36. A... stelt dat de DGEC ten onrechte rekening houdt met verklaringen van huisartsen, die op de hoogte zijn van de gezondheidstoestand, maar niet goed geplaatst zijn om de afhankelijkheidsgraad in te schatten of de Katz-schaal niet kennen.

In zoverre dit concreet het geval is en belang vertoont, zal dit in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de betwisting over het bewijs van de inbreuk per verzekerde.

Deze kritiek op 1 van de bewijselementen, nl. de verklaring van de huisarts, kan immers niet volstaan om alle inbreuken bij voorbaat af te wijzen.

37. A... stelt tenslotte dat de Katz-schaal niet bedoeld is als financieringsinstrument en dat de financiële vergoeding niet in correlatie staat met de verstrekte zorg. Zij wijst er ook op dat er verschillende schalen zijn in functie van de context.

Het komt de Kamer van beroep niet toe om zich uit te spreken over de wenselijkheid van de toe te passen criteria.

Deze kritiek kan bij de beoordeling van de inbreuken niet in rekening worden gebracht.

4.4.2.2. De tenlastelegging per verzekerde

▪ Verzekerde V...

38. De prestaties werden voor de periode van 1 april 2015 tot en met 30 september 2016 aangerekend op basis van een forfait B. Volgens de DGEC konden er maximaal 7 toiletten per week worden aangerekend.

De betwiste items zijn “transfer en verplaatsing” en “toiletbezoek”, waarvoor minstens een score 3 vereist is.

39. Score 3 op het item “*transfer en verplaatsing*” staat voor de nood aan “*volstreekte hulp van derden (...) voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen.*”

Zoals omschreven in de richtlijnen, houdt dit in ofwel dat minstens 1 transfer nooit kan zonder hulp ofwel dat er hulp nodig is voor elke verplaatsing.

Tot op vandaag wordt door A... niet verduidelijkt dat dergelijke nood aanwezig was in de bedoelde periode.

De verzekerde stelt dat hij zich verplaatst met een stok en dat hij zelf kan opstaan van de stoel of zetel en uit het bed kan komen. Dit stemt overeen met score 2.

Mevrouw F... verklaarde in het kader van het onderzoek dat zij score 4 gaf omdat de verzekerde een tijd bedlegerig is geweest door de achteruitgang met zijn darmen. Deze verklaring overtuigt niet: zij is niet alleen bijzonder vaag, maar blijkt ook door geen enkel ander element te worden bevestigd. Een verwijzing naar het verpleegdossier ontbreekt nog steeds. Daarin wordt enkel gewezen op de items wassen; kleden en continëntie.

Enige duidelijke verklaring voor score 3 of 4 voor het item transfer en verplaatsing is er bijgevolg niet, laat staan dat dit voor de specifieke periode van anderhalf jaar tussen april 2015 en september 2016 aannemelijk wordt gemaakt. Dergelijke score is bovendien in strijd met de verklaring van de verzekerde.

Er kan bijgevolg enkel worden besloten dat een score 3 of 4 wijst op een overschatting.

40. Score 3 voor het item “*toiletbezoek*” staat voor het volledig moeten geholpen worden om naar het toilet te gaan en/of zich te kleden en/of zich te reinigen. Dit betekent volgens de richtlijnen dat hulp voor twee van de drie voormelde onderdelen vereist is.

In haar verklaring afgelegd in het kader van het onderzoek, heeft mevrouw F... het over het feit dat de verzekerde bij aanvallen niet tijdig op het toilet geraakt. Dit slaat echter op

een ander item, nl. continentie, en kan hier niet als dusdanig in rekening worden gebracht.

Daarnaast vermeldt mevrouw F... dat de verzekerde moet geholpen worden wanneer hij zich bevuilt en dat hij ingevolge rugklachten zijn broek moeilijk kan optrekken. Deze verklaring verantwoordt een score 3 echter niet. De ingeroepen nood aan hulp bij het zich reinigen is accidenteel. Het feit dat het optrekken van de broek moeilijk is, kan niet zomaar gelijkgesteld worden met nood aan hulp aangezien de verzekerde dit zelf als probleemloos ervaart.

De appellanten trachten uit de nood bij het item zich wassen en zich kleden, af te leiden dat hetzelfde geldt voor het zich reinigen en zich kleden na toiletbezoek. Deze redenering gaat echter niet op. Het zich reinigen en kleden is bij toiletbezoek is als handeling veel beperkter. Dit onderscheid wordt ook door de verzekerde gemaakt die bij dit laatste geen nood aan hulp ervaart.

Ook hier dient te worden besloten dat er geen duidelijke verklaring worden aangebracht voor een score 3 en dat dit een overschatting betreft.

41. De Kamer van beroep besluit dat een inschaling op forfait B niet correct was. Hiervoor is er immers geen plausible verklaring.

A... stelt dat er met de verklaring van de verzekerde geen rekening kan worden gehouden omdat deze enkel betrekking hebben op de situatie op datum van het verhoor.

Dit klopt echter niet. In zijn verklaring van 5 mei 2017 wordt ook ingegaan op het verleden. Daarbij bevestigt de verzekerde dat het ergste begonnen is met zijn rug, 4 à 5 jaar tevoren. Van een verbetering in de tijd is er geen sprake. Dit wordt door A... op zich ook niet ingeroepen.

Het item "continentie" dient niet verder te worden besproken. Dit kan aan dit besluit niets wijzigen. Hetzelfde geldt voor de argumentatie omtrent het gebrek aan bewijswaarde van de verklaring van de huisarts, die door de Kamer van beroep niet in rekening is gebracht.

A... vraagt ondergeschikt om de verzekerde als getuige te horen over zijn afhankelijkheidstoestand. Daarbij wordt niet vermeld over welke concrete feiten men de getuige precies wil horen, zodat er evenmin kan worden nagegaan of dit ter zake bepalend is en er voldoende aanleiding is om deze bijkomende maatregel alsnog te bevelen. Op deze maatregel wordt bijgevolg niet ingegaan. Dit gebrek aan duidelijkheid betreft ook de kern van de zaak, nl. dat A... niet aanwijst welke problemen de verzekerde over het hoofd zou hebben gezien.

De inbreuk ten aanzien van verzekerde V...wordt weerhouden.

▪ **Verzekerde M...**

42. De prestaties werden voor de periode van 16 november 2015 tot en met 31 oktober 2016 aangerekend op basis van een forfait B. Volgens de DGEC konden er maximaal 7 toiletten per week worden aangerekend.

De betwiste items zijn "transfer en verplaatsing" en "toiletbezoek", waarvoor minstens een score 3 vereist is.

43. De DGEC steunt zich in hoofdzaak op de verklaring van de verzekerde, het feit dat hij op datum van het onderzoek in en uit een auto kon stappen en het feit dat hij alleen woont.

De Kamer van beroep is van oordeel dat dit in de gegeven omstandigheden niet volstaat als een objectief bewijs van de situatie in de periode van tenlastelegging.

Ten aanzien van de verklaring van de verzekerde van 13 maart 2017 werd door mevrouw F... tijdens het onderzoek reeds opgemerkt dat deze volgens hem zelf niet klopt omdat hij toen overstuur was als gevolg van een overlijden in de buurt. Op de vraag om hem opnieuw te verhoren, werd echter niet ingegaan.

Mevrouw F... heeft van mee taf aan toegelicht waarom zij transfer/verplaatsing en toiletbezoek heeft ingeschat op score 3 of 4. Zij verwijst naar problemen bij rechtstaan, gepaard met evenwichtsstoornissen en duizeligheid, alsook naar nood aan hulp bij reinigen en kleden naar aanleiding van het toiletbezoek. De nood aan ondersteuning bij transfer/ verplaatsing stemt ook overeen met vermeldingen in verpleegdossier (stuk 12 dossier appellanten). Ook dit werd niet verder onderzocht.

Intussen wordt een schriftelijke verklaring voorgelegd van de verzekerde, waarin hij zijn oorspronkelijke verklaring intrekt omdat hij destijds in de war was en waarin hij de nood aan hulp bevestigt.

Binnen deze context van onderlinge tegenstrijdigheden biedt het onderzoek geen voldoende antwoord op de vraag of er manifest sprake is van een overschatting bij de aanrekening van een forfait B.

De vaststelling in maart 2017 dat een verplaatsing met de wagen op dat moment mogelijk was, doet weliswaar vragen rijzen omtrent de situatie in het jaar voordien, maar laat op dat punt geen vaststaande conclusies toe. Hetzelfde geldt voor het feit dat de verzekerde alleen woont. Dit biedt geen uitsluitel over de nood aan hulp, noch over de vraag hoe hieraan door derden tegemoet wordt gekomen. Tenslotte overtuigt ook de verklaring van de huisarts niet. De nood aan hulp wordt door deze arts wordt op alle items beduidend lager ingeschat. Dit doet twijfel rijzen over de mogelijke kennis van de arts omtrent de dagdagelijkse beperkingen in de praktijk.

Op grond van de voormelde vaststellingen besluit de Kamer van beroep dat de elementen die de DGEC aanbrengt niet volstaan om te besluiten dat de evaluatieschaal foutief werd ingeschat.

De inbreuk wordt bij gebrek aan voldoende bewijs niet weerhouden.

In deze omstandigheden heeft A... geen belang bij de uitvoering van verdere onderzoeksmaatregelen en dient op de vraag om de verzekerde als getuige te horen, niet te worden ingegaan.

- **Verzekerde W...**

44. De prestaties werden voor de periode van 10 september 2015 tot en met 28 oktober 2016 aangerekend op basis van een forfait A of B. Volgens de DGEC konden er maximaal 7 toiletten per week worden aangerekend.

De betwiste items zijn “transfer en verplaatsing” en “toiletbezoek”, waarvoor minstens een score 3 vereist is.

45. Score 3 op het item “*transfer en verplaatsing*” staat voor de nood aan “*volstreekte hulp van derden (...) voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen.*”

Zoals omschreven in de richtlijnen, houdt dit in ofwel dat minstens 1 transfer nooit kan zonder hulp ofwel dat er hulp nodig is voor elke verplaatsing.

De DGEC beroept zich in de eerste plaats op de verklaring van de verzekerde om aan te tonen dat deze nood aan hulp in de bedoelde periode niet aan de orde was.

A... betwist dit omdat de verzekerde zich vaak beter voordeed dan hij was.

De elementen die A... zelf aanbrengt, laten echter evenmin toe om te besluiten tot minstens score 3. Dit geldt voor

- de verklaring van mevrouw F... dat zij score 3 toekende omwille van de nood aan een hulpmiddel (nl. een stok) en het feit dat de verzekerde kon vallen indien hij dit niet gebruikte. Dit stemt overeen met score 2.
- de verklaring van mevrouw F... dat zij score 4 toekende omdat de verzekerde na verloop van tijd zorgbehoevender is geworden. Dit wordt evenwel niet nader uitgelegd. Uit het verpleegdossier blijkt wel dat er na verloop van tijd meer nood was aan hulp, maar dit geldt voornamelijk voor het einde van de periode van tenlastelegging en was occasioneel. Ook hier blijft score 2 van toepassing.
- de verklaring van de zoon van de verzekerde, voorgelegd door A..., die bevestigt dat er ‘soms’ een beetje hulp nodig was van een derde voor verplaatsing (stuk 15 dossier appellanten). Ook dit wijst op occasionele hulp en betreft een score 2.

Enige duidelijke verklaring voor score 3 of 4 op het item transfer en verplaatsing is er voor de periode tot eind oktober 2016 bijgevolg niet. Dergelijke score is bovendien in strijd met de verklaring van de verzekerde.

Bijgevolg kan enkel worden besloten dat een score 3 of 4 wijst op een overschatting.

46. Score 3 voor het item “*toiletbezoek*” staat voor het volledig moeten geholpen worden om naar het toilet te gaan en/of zich te kleden en/of zich te reinigen. Dit betekent volgens de richtlijnen dat hulp voor twee van de drie voormelde onderdelen vereist is.

In haar verklaring afgelegd in het kader van het onderzoek, heeft mevrouw F... het in de eerste plaats over continentieproblemen. Hetzelfde geldt voor het verpleegdossier en de verklaring van de zoon van de verzekerde. Het item continentie betreft een afzonderlijk item en kan hier niet als dusdanig in rekening worden gebracht.

Voor het overige wordt uit de score voor het item ‘wassen’ en ‘kleden’ afgeleid dat een score 3 voor toiletbezoek verantwoord is. Zoals hoger vermeld, gaat deze redenering niet op omdat de handelingen waarvoor hulp nodig is niet vergelijkbaar zijn (cf. randnr. 40).

Tenslotte bevestigt de verzekerde ook hier dat hij geen nood heeft aan hulp van derden.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat A... geen elementen aanbrengt die een score 3 kunnen verantwoorden en dat dit een overschatting betreft.

47. De Kamer van beroep besluit dat een inschaling op forfait A of B in de periode van tenlastelegging niet correct was.

A... stelt dat de erkenning van de zoon als mantelzorger wijst op een grote zorgbehoefte. Zij ontkent echter niet dat deze erkenning het gevolg is van een inschaling op forfait B. In zoverre dit laatste niet correct is, vervalt het argument dan ook. Hoe dan ook primeert de feitelijke nood aan hulp bij de beoordeling van de voorwaarden voor forfait A of B, en niet de toekenning van een statuut.

A... vraagt ondergeschikt om de zoon van de verzekerde als getuige te horen over zijn afhankelijkheidstoestand. Daarbij wordt echter niet vermeld welke concrete feiten men precies wil laten bewijzen, zodat niet kan worden vastgesteld of dit ter zake bepalend is en of er voldoende aanleiding is om deze onderzoeksmaatregel te bevelen. Op deze vraag wordt bijgevolg niet ingegaan. Dit gebrek aan duidelijkheid betreft ook de kern van de zaak, nl. dat A... niet aanwijst welke problemen de verzekerde over het hoofd zou hebben gezien.

De inbreuk ten aanzien van verzekerde W... wordt weerhouden.

- **Verzekerde X...**

48. De prestaties werden voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 30 september 2016 aangerekend op basis van een forfait B. Volgens de DGEC konden er maximaal 7 toiletten per week worden aangerekend.

De betwiste items zijn “transfer en verplaatsing” en “toiletbezoek”, waarvoor minstens een score 3 vereist is.

49. Score 3 op het item “*transfer en verplaatsing*” staat voor de nood aan “*volstreckte hulp van derden (...) voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen.*”

Zoals omschreven in de richtlijnen, houdt dit in ofwel dat minstens 1 transfer nooit kan zonder hulp ofwel dat er hulp nodig is voor elke verplaatsing.

De DGEC beroept zich in de eerste plaats op de verklaring van de verzekerde om aan te tonen dat deze nood aan hulp in de bedoelde periode niet aan de orde was.

A... betwist dit en beroept zich op de verklaringen van mevrouw F... en op het verpleegdossier. Noch het ene, noch het andere laten echter toe om te besluiten tot minstens score 3.

Mevrouw F... verklaarde destijds dat zij een score 4 toekende omdat de verzekerde immobiel is ingevolge zwaarlijvigheid. Dit is onderling tegenstrijdig met de verklaring omtrent het toiletbezoek: op dat punt verklaart mevrouw F... dat de verzekerde ‘beperkt’ is in haar mobiliteit en dat ze moeilijk stapt met een rollator. Dit alles wijst op een score 2 en stemt overeen met de verklaring van de verzekerde zelf die enkel verwijst naar hulpmiddelen bij het stappen.

In het verpleegdossier is er op bepaalde data sprake van nood aan ondersteuning. Hieruit kan niet worden afgeleid dat het gaat om meer dan nood aan occasionele hulp. Dit laatste valt nog steeds onder score 2 en verantwoordt de toekenning van score 3 niet.

De elementen die A... aanhaalt, verklaren de toekenning van score 3 bijgevolg niet.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat alles wijst op een overscore. Er was nood aan hulp(middelen), maar deze nood viel nog steeds onder score 2.

50. Score 3 voor het item “*toiletbezoek*” staat voor het volledig moeten geholpen worden om naar het toilet te gaan en/of zich te kleden en/of zich te reinigen. Dit betekent volgens de richtlijnen dat hulp voor twee van de drie voormelde onderdelen vereist is.

In haar verklaring afgelegd in het kader van het onderzoek, heeft mevrouw F... het over nood aan hulp bij een verplaatsing, nl. een rollator, terwijl enkel de hulp van derden in aanmerking komt. Daarnaast vermeldt zij dat de verzekerde zich door de zwaarlijvigheid niet proper kan maken op toilet. Op vraag van haar toenmalige raadsman naar de drie onderdelen, voegt zij hieraan toe dat zij ‘vaak’ hulp nodig heeft voor het reinigen en dat er ook hulp nodig is bij het optrekken van de broek.

Waarop deze verklaring gesteund is, is echter de vraag.

Vooreerst blijkt er in het verpleegdossier geen melding te zijn gemaakt van hulp bij het toiletbezoek. Mevrouw F... bevestigt evenmin dat deze hulp door een verpleegkundige zou geboden zijn. Het is weliswaar mogelijk dat de echtgenoot hiervoor instond, maar ook dit blijkt ook nergens uit en wordt door de verzekerde geenszins bevestigd. De verzekerde meldt zonder voorbehoud dat zij dit zelf kan.

A... argumenteert in conclusies dat er nood is aan hulp bij wassen en kleden als afzonderlijk item. Dit is echter geen reden om te kunnen besluiten tot nood aan hulp van derden bij toiletbezoek. De vergelijking tussen beide items gaat immers niet op (cf. randnr. 40).

De elementen die A... aanhaalt overtuigen bijgevolg niet. Zij vormen ook geen reden om te moeten twifelen aan de duidelijke verklaring van de verzekerde.

51. De Kamer van beroep besluit dat een inschaling op forfait B niet correct was.

A... vraagt ondergeschikt om de verzekerde als getuige te horen over haar afhankelijkheidstoestand. Daarbij wordt niet vermeld welke concrete feiten men precies wil laten bewijzen, zodat niet kan worden vastgesteld of dit ter zake bepalend is en of er voldoende aanleiding is om deze onderzoeksmaatregel te bevelen. Op deze vraag wordt bijgevolg niet ingegaan.

De inbreuk ten aanzien van verzekerde X... wordt weerhouden.

- **Verzekerde Y...**

52. De prestaties werden voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 30 september 2016 aangerekend op basis van een forfait A. Volgens de DGEC konden er maximaal 2 toiletten per week worden aangerekend.

De betwiste items zijn “kleden” en “transfer en verplaatsing”, waarvoor minstens een score 3 vereist is.

53. Score 3 op het item “*kleden*” staat voor de nood aan gedeeltelijke hulp, zowel boven als onder de gordel.

De verzekerde heeft het enkel over de nood aan hulp voor het aandoen van de broek, sokken en schoenen. Dit stemt overeen met score 2.

A... stelt dat mevrouw F... hierover onvoldoende werd gehoord. Dit belet niet dat de verklaring voor de toekenning van score 3 in het kader van de huidige procedure kan worden aangebracht.

In dit verband beroept A... zich op het verpleegdossier. De uittreksels uit het verpleegdossier die zij aanhaalt, vermelden weliswaar dat volledige hulp werd geboden, maar zonder dat de noodzaak daartoe werd vermeld of uit andere elementen blijkt. Deze nood aan hulp wordt tot nog toe ook niet nader toegelicht. Waarom de verklaring van de verzekerde onjuist zou zijn, is bijgevolg niet aangegeven.

De toepassing van een score 3 is bijgevolg niet verantwoord.

54. Score 3 op het item *“transfer en verplaatsing”* staat voor de nood aan *“volstreekte hulp van derden (...) voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen.”*

Zoals omschreven in de richtlijnen, houdt dit in ofwel dat minstens 1 transfer nooit kan zonder hulp ofwel dat er hulp nodig is voor elke verplaatsing.

De verzekerde maakt enkel melding van hulpmiddelen zoals een stok of winkelkar. Voor het overige is verplaatsing en transfer volgens hem zelfstandig mogelijk, ook al is dit moeilijk. Dit stemt overeen met score 2.

Dit alles wordt op zich niet tegengesproken door mevrouw F.... Zij heeft het over wankel op de benen, erge rugpijn, het moeilijk van plaats veranderen en het niet kunnen houden van het evenwicht. Ook in het verpleegdossier worden dergelijke moeilijkheden vermeld. Dat de hulpmiddelen waarvan sprake of occasionele hulp van derden – hetgeen telkens staat voor score 2 - niet zouden volstaan, wordt echter nergens vermeld. Van een nood aan volstreekte hulp van derden voor minstens één transfer of verplaatsing is er evenmin sprake.

Enige verantwoording voor een score 3 op het item transfer en verplaatsing is er bijgevolg niet.

55. Destijds werd er ook een score 3 gegeven voor het item *“toiletbezoek”*. Dit staat voor het volledig moeten geholpen worden om naar het toilet te gaan en/of zich te kleden en/of zich te reinigen.

Er is met andere woorden hulp voor minstens twee van de drie voormelde onderdelen vereist.

De verzekerde verklaarde destijds dat hij geen hulp nodig heeft.

Op dit item gaat A... niet verder in. Dat er niettemin sprake zou zijn van nood aan hulp op minstens 2 onderdelen, wordt niet uitgelegd.

56. De Kamer van beroep besluit dat een inschaling op forfait A niet correct was.

De inbreuk ten aanzien van verzekerde Y... wordt weerhouden.

▪ **BESLUIT**

57. De tweede tenlastelegging wordt weerhouden met uitzondering van de inbreuk vastgesteld ten aanzien van verzekerde M....

Het ten onrechte aangerekende bedrag voor tenlastelegging 2 bedraagt in totaal: 48.255,41 euro – 6.389,94 euro = **41.865,47 euro**.

Ten aanzien van de betrokken verzekerden is er geen aanleiding om bijkomende onderzoeksmaatregelen, zoals een getuigenverhoor, te bevelen. Dit werd hoger reeds

per verzekerde uiteengezet, in zoverre het desbetreffende verhoor werd gevraagd (cf. randnr. 41, 43, 47 en 51).

4.4.3. TENLASTELEGGING 3: de minimale inhoud van het verpleegdossier

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten daar waar niet voldaan is aan de minimale inhoud van het verpleegdossier zoals omschreven in de Nomenclatuur der Geneeskundige Verstrekkingen (NGV), art.8 §4, 2°:

58. Deze inbreuk betreft meer bepaald:

- het ontbreken van verleende verpleegkundige zorgen over elke verzorgingsdag en het ontbreken van **de identificatie van de beoefenaars** van de verpleegkunde die deze verzorging hebben verleend
- het niet voldoen aan de richtlijnen voor de **planning en evaluatie** ingevolge
 - het ontbreken van wekelijkse relevante elementen van planning en evaluatie
 - niet gedateerde planning voor het volledig dossier.

De inbreuk werd voor de eerste 3 maanden van 2015 vastgesteld.

De DGEC steunt de inbreuken op volgende wettelijke en reglementaire basis:

- de artikelen 2, 73bis, eerste lid, 2° en artikel 142, §1, 2° van de ZIV-wet 1994
- artikel 8, §1 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen,
- artikel 8, §3, 5° en §4 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en de Richtlijn (23 mei 2011) met betrekking tot de inhoud van de planning en evaluatie van het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging.

De tekst van de voormelde wettelijke en reglementaire bepalingen werd weergegeven in de beslissing van de Kamer van eerste aanleg (cf. blz. 14-16 beslissing Kamer van eerste aanleg van 4 februari 2021).

Er werden 11 gevallen onderzocht en bij 11 ervan werden er volgens de DGEC voor de periode van 01/01/2015 (invoerdatum 13/02/2015) tot en met 31/03/2015 (invoerdatum 31/05/2015) verstrekkingen aangerekend die niet voldoen aan de voorwaarden. Het ten onrechte aangerekende bedrag werd door de DGEC bepaald op 21.895,37 euro.

Verzekerde	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
Z...	192	961,02	0	961,02
V...	267	3030,94	0	3030,94
Y...	174	1146,68	0	1146,68
XA...	414	3888,12	0	3888,12
N...	523	4414,49	0	4414,49

XB...	426	3214,53	0	3214,53
XC...	272	2603,54	0	2603,54
XD...	136	531,63	0	531,63
XE...	108	423,17	0	423,17
XF...	136	531,63	0	531,63
XG...	338	1149,62	0	1149,62
Totaal	2986	21895,37	0	21895,37

59. A... betwist de inbreuk omdat het verpleegdossier zowel op papier als elektronisch kan worden bijgehouden.

Deze wijze van registratie zegt evenwel niets over de vraag of dit verpleegdossier inhoudelijk de minimale vermeldingen bevat.

A... stelt bovendien dat de stukken die neergelegd werden, duidelijk zijn en dat de inhoud ervan voldoet.

Ook dit verweer kan niet worden bijgetreden.

De inbreuk werd immers duidelijk vastgesteld in het kader van het onderzoek en dit voor wat betreft de identificatie van de persoon die de zorgen heeft verleend.

Uit de gevalsbespreking blijkt dat de verpleegdossiers op naam van elk van de bedoelde verzekerden werden voorgelegd door mevrouw F... en dat mevrouw F... telkens diende te bevestigen dat er in 2015 niet werd genoteerd wie de verpleegkundige zorgen heeft verleend. Dit maakt een schending uit van de bepalingen van artikel 8, §4, 2° van de nomenclatuur, waarin wel degelijk is vermeld dat dit in het verpleegdossier moet zijn opgenomen. De opgave van de namen in het programma XXXX voldoet hieraan niet. De inbreuk staat bijgevolg vast.

De DGEC voegt hieraan toe dat de uittreksels uit de verpleegdossiers die A... voorlegt, bovendien aantonen dat ook tal van andere vermeldingen ontbreken, zoals de planning en evaluatie, namen en data van de zorgen.

Dit wordt betwist omdat het enkel gaat om uittreksels en niet om het volledige dossier.

Op deze betwisting dient niet verder te worden ingegaan. De tenlastelegging werd reeds bewezen aan de hand van de vaststellingen in het kader van het onderzoek. Het blijkt niet dat de bijkomende vaststellingen van de DGEC deze vaststelling kunnen beïnvloeden.

60. A... betwist dat de voormelde inbreuk aanleiding kan geven tot een terugvordering.

Er wordt opgemerkt dat er ook prestaties worden teruggevorderd voor dagen waarop de observaties en evaluaties wel genoteerd staan.

Deze stelling gaat echter voorbij aan de vaststelling dat de identificatie van de zorgverlener in 2015 steevast ontbrak.

Daarnaast stelt A... dat de inbreuken te maken hebben met onduidelijkheden in de nomenclatuur.

Dat dit argument ook zou gelden voor de identificatiegegevens blijkt echter niet en wordt ook niet nader uitgelegd.

61. Tenslotte argumenteert A... dat er geen sprake is van schade zodat er ook geen herstelmaatregel kan worden opgelegd.

De Kamer van beroep stelt vast dat de DGEC de inbreuk beschouwt als een schending van het verbod om verstrekkingen aan te rekenen wanneer zij niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in de nomenclatuur (art. 73bis, 2° ZIV-wet 1994).

Dit is op zich terecht. De minimale inhoud van het verpleegdossier, bepaald in artikel 8, §4, 2° van de nomenclatuur, werd in de nomenclatuur als een voorwaarde gesteld voor het recht op honoraria (art. 8, §3 van de nomenclatuur).

A... brengt hiertegen in dat de inbreuk in verband het verpleegdossier geen schade zou hebben veroorzaakt, omdat de zorgen zijn verstrekt en omdat zij, afgezien van de notities in het verpleegdossier, ook correct zijn aangerekend.

Dit volstaat naar het oordeel van de Kamer van beroep niet om elke schade uit te sluiten. Er is ook nog altijd sprake van een uitgave van de ziekteverzekering die volgens de nomenclatuur niet verschuldigd was.

Een andere vraag is evenwel welke maatregel(en) hieraan te verbinden zijn.

Artikel 142, eerste lid, 2° van de ZIV-wet bepaalt dat de aanrekening van verstrekkingen die niet voldoen aan de vergoedingsvoorwaarden worden gesanctioneerd met een terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen en/of met een administratieve geldboete.

Volgens het tweede lid van dit artikel moet de terugbetaling in voorkomend geval overeenkomen "met de door de verzekering voor geneeskundige verzorging geleden financiële schade" (art. 142, tweede lid van de ZIV-wet 1994).

Het (specifieke) opzet van de vereiste minimale inhoud van het verpleegdossier, als voorwaarde voor vergoedbaarheid, is dat dit moet bijdragen tot de kwaliteit van de zorgverlening en moet dienen als instrument bij controle om de situatie, ook in het verleden, te objectiveren.

Gelet op dit opzet, geven fouten omtrent de minimale inhoud van het verpleegdossier naar het oordeel van de Kamer van beroep in eerste instantie aanleiding tot een administratieve geldboete.

Indien er voor de gebrekkige invulling van het verpleegdossier bijkomend een terugbetaling wordt opgelegd van de volledige waarde van de aangerekende verstrekkingen, zou dit in de gegeven omstandigheden veeleer gelden als een tweede sanctie, dan als een herstelmaatregel. Dergelijke maatregel acht de Kamer van beroep bijgevolg niet aangewezen. Dat een volledige terugbetaling van de aangerekende verstrekkingen zich niettemin opdringt, werd door de DGEC ook niet aangetoond.

Om die reden besluit de Kamer van beroep dat de maatregelen die ingevolge tenlastelegging 3, worden beperkt tot de administratieve geldboete.

4.5. DE TERUGVORDERING

62. De ten onrechte aangerekende som is op grond van de voormelde vaststellingen te bepalen op in totaal **45.569,52 euro**, samengesteld uit:

- **3.704,05 euro** voor tenlastelegging 1,
- **41.865,47 euro** voor de tenlastelegging 2.

De beslissing van de Kamer van eerste aanleg is in overeenstemmende zin te hervormen.

In zoverre de teruggevorderde som werd betaald, zal deze dienen te worden verrekend en komt het saldo in aanmerking voor terugbetaling.

4.6. DE GETUIGEN

63. A... stelt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, het recht heeft om getuigen te doen ondervragen.

Op de vraag om de personen die zij aanwijst in conclusies te horen als getuige, wordt evenwel niet ingegaan. De redenen daartoe werden hoger telkens weergegeven. Het volstaat om daarnaar te verwijzen (cfr. randnr. 34, 37, 41, 43, 47 en 51).

4.7. DE ADMINISTRatieve GELDBOETE

64. In de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg werd de vordering van de DGEC tot het opleggen van een administratieve geldboete aan de A... als gelijkgestelde zorgverlener gegrond verklaard voor een totaal bedrag van **109.752,55 euro**, waarvan 35.075,48 euro met uitstel over een periode van 3 jaar.

Deze administratieve geldboete is samengesteld als volgt:

- voor tenlastelegging 1 werd de geldboete bepaald op 150 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties of 50.549,37 euro (effectief);
- voor tenlastelegging 2 werd de administratieve geldboete bepaald op 100 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties of 48.255,40 euro, de helft met uitstel over een periode van 3 jaar,
- voor tenlastelegging 3 werd de geldboete bepaald op 50 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties of 10.947,78 euro, volledig met uitstel over een periode van 3 jaar.

De DGEC vraagt de bevestiging van deze beslissing.

A... vraagt om geen administratieve geldboete op te leggen, minstens deze te reduceren tot het minimum en om de gunst van de opschorting, dan wel een volledig of gedeeltelijk uitstel op te leggen (art. 157 ZIV-wet 1994).

5.4.1. De vraag om geen boete op te leggen

65. A... vraagt in hoofdorde dat er geen geldboete zou worden opgelegd.

De Kamer van beroep is van oordeel dat op deze vraag niet kan worden ingegaan.

Een correcte naleving van de bepalingen van de nomenclatuur raakt het maatschappelijk belang. De financiële noden in de ziekteverzekering zijn hoog. De middelen dienen correct te worden ingezet.

De inbreuken die A... heeft begaan, hebben betrekking op de aanrekening van verstrekkingen waarvan de voorwaarden bepaald in de nomenclatuur niet vervuld zijn.

Deze inbreuken zijn ernstig en kunnen niet getolereerd worden. Zij wijzen op een gebrek aan verantwoordelijkheidszin bij de aanrekening van de prestaties door een (gelijkgestelde) zorgverlener als medewerker aan een openbare dienst. Zij hebben een niet te verwaarlozen financiële impact tot gevolg ten nadele van de verplichte ziekteverzekering.

Het aanrekenen van hogere bedragen dan die waarop men gerechtigd is, verantwoordt het opleggen van een sanctie als antwoord op deze foutieve aanpak en met het oog op een ontradend effect.

Er wordt niet geopteerd voor alternatieve maatregelen. Deze mogelijkheid werd wettelijk niet bepaald. Het voorgestelde alternatief, nl. het volgen van een opleiding, mag overigens gerekend worden tot de verantwoordelijkheid van de zorgverlener indien dergelijke vorming nodig is.

66. A... stelt dat het opleggen van een administratieve geldboete bovenop de terugvordering zou neerkomen op een dubbele bestraffing, in strijd met het beginsel "non bis in idem".

Deze stelling kan niet worden bijgetreden.

Het algemeen rechtsbeginsel non bis in idem houdt in dat de betrokkene voor identieke of substantieel dezelfde feiten geen tweede maal kan worden gesanctioneerd. Dit beginsel wordt ter zake ook gerespecteerd.

Vooreerst past het op te merken dat voor tenlastelegging 3 geen terugbetaling wordt opgelegd.

In zoverre dit voor de overige tenlasteleggingen wel het geval is, kan er evenmin sprake zijn het twee maal bestraffen van dezelfde inbreuk.

De terugvordering van de waarde van de ten onterechte aangerekende verstrekkingen, bedoeld in deze tenlasteleggingen, betreft een herstelmaatregel en beoogt de schade te herstellen die werd berokkend aan de ziekteverzekering (cf. RvS 27 februari 2014, nr. 226.568, www.raadvanstate.be). De toepassing van de zgn. verschilregel, op basis waarvan wordt nagegaan welke prestaties er konden worden aangerekend en vervolgens het verschil wordt berekend met de aangerekende prestaties, bevestigt dit enkel.

5.4.2. De hoogte van de boete

67. De hoogte van de boete is te bepalen conform artikel 142, § 1, 1° en 2° van de ZIV-wet.

Voor de inbreuken bedoeld onder tenlastelegging 1 betekent dit dat een administratieve geldboete van 50% tot 200% kan worden opgelegd van de waarde van de terugbetaling.

Voor de inbreuken onder tenlastelegging 2 en 3 gaat het om een administratieve geldboete van 5 % tot 150 % van de waarde van de terugbetaling.

68. De Kamer van beroep is van oordeel dat voor tenlastelegging 1 betreffende de aanrekening van niet uitgevoerde verstrekkingen de minimumboete van 50% op te leggen is.

Daarbij wordt rekening gehouden met het feit dat het om een eerste veroordeling gaat, met de waarde van de ten onrechte aangerekende som en met de terugbetaling ervan.

Alle omstandigheden in acht genomen is de Kamer van beroep van oordeel dat een geldboete van 50% kan volstaan om A... aan te sporen om zich te onthouden van dergelijke inbreuken.

De geldboete wordt bijgevolg bepaald op $50\% \times 3.704,05 \text{ euro} = \mathbf{1.852,02 \text{ euro}}$.

69. De Kamer van beroep meent dat voor de tenlastelegging 2 een administratieve geldboete van 25 % passend en proportioneel is.

Een minimumboete staat niet in verhouding tot de ernst van de gemaakte fouten. De foutieve inschatting van de afhankelijkheidsgraad ging gepaard met het negeren van de richtlijnen in omstandigheden die niet voor interpretatie vatbaar zijn. Een minimumboete kan in dit geval niet geacht worden het vereiste ontradend effect te hebben.

Het percentage van 25% houdt zowel rekening met de ernst van de inbreuken, als met het feit dat het gaat om een eerste veroordeling.

De hoogte van het nominale bedrag staat in verhouding tot het ten onrechte aangerekende bedrag. De inbreuken zijn vastgesteld met respect voor de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld. In zoverre de bewijsvoering ontoereikend was, werd de tenlastelegging immers niet weerhouden.

De geldboete wordt bijgevolg bepaald op $25\% \times 41.865,47 \text{ euro} = \mathbf{10.466,36 \text{ euro}}$.

70. De Kamer van beroep meent dat voor tenlastelegging 3 betreffende het niet voldoen aan de minimale inhoud van de verpleegdossiers een administratieve geldboete van 50% passend is.

Het belang van het correct bijhouden van de minimale inhoud van het verpleegdossier kan niet worden ontkend. Dit moet immers bijdragen tot de kwaliteit van de zorgverlening en moet dienen als instrument bij controle om de situatie, ook in het verleden, te objectiveren.

De geldboete wordt bijgevolg bepaald op $50\% \times 21.895,37 \text{ euro} = \mathbf{10.947,68 \text{ euro}}$.

71. Bij de bepaling van de voormelde boetes werd rekening gehouden met het proportionaliteitsbeginsel.

De percentages van respectievelijk 50% en 25% van de ten onrechte aangerekende waarde van de verstrekkingen, werden hoger gemotiveerd. Er is naar het oordeel van de Kamer van beroep geen reden om te besluiten tot overdreven hoge boetes.

De vergelijking die de appellant maakt met de lagere geldboete die de correctionele rechtbank zou kunnen opleggen of die zou gelden voor inbreuken op het gemeen recht of het sociaal recht, gaat overigens niet op.

De strafbare feiten die aan de basis daarvan liggen, zijn verschillend. De wetgever heeft hiervoor ook een andere sanctiëring bepaald.

Bovendien is het feit dat de omvang van de boete in voorkomend geval lager ligt, geen reden om te besluiten tot een mildere straf. Integendeel, een straf bestaande uit een gevangenisstraf en een geldboete, mag geacht worden strenger te zijn dan de straf die beperkt blijft tot een geldboete, ongeacht het bedrag (cf. Cass. 14 september 2011, P.11.0541.F., www.juridat.be).

De vergelijking met geldboetes voor misdrijven als opzettelijke slagen en verwondingen, onterende behandeling of verzuim van hulp aan iemand in groot gevaar, gaat dus niet op. Hetzelfde geldt voor een vergelijking met feiten die worden gekwalificeerd als oplichting, misbruik van vertrouwen of valsheid in geschrifte. In voorkomend geval krijgt de betrokkene immers te maken met een vervolging voor misdrijven die gestraft worden met een gevangenisstraf of opsluiting.

De vergelijking met de inbreuken bepaald in het Sociaal Strafwetboek kan evenmin een argument opleveren. Er wordt immers voorbijgegaan aan het feit dat de sanctie voor een inbreuk van niveau 4 eveneens kan bestaan uit een gevangenisstraf (cf. art. 101 Sociaal Strafwetboek) en dat de geldboetes naargelang de inbreuken te vermenigvuldigen zijn met het aantal betrokken personen (tot maximum x 100, art. 103 Sociaal Strafwetboek).

5.4.3. De vraag tot opslorping, opschorting of uitstel

72. A... vraagt om tot opslorping over te gaan en dus enkel de zwaarste straf op te leggen.

Afgezien van het feit dat zij de concrete gevolgen hiervan niet invult, blijkt er geen wettelijke basis voorhanden te zijn die zou toelaten om die reden af te wijken van de toepassing van artikel 142 van de ZIV-wet 1994, in de zin zoals hoger vermeld.

73. Op de vraag om over te gaan tot opschorting, kan evenmin worden ingegaan.

De regels opgenomen in de ZIV-wet 1994 in zake het opleggen van een administratieve geldboete bevatten geen mogelijkheid om de opschorting van deze boete uit te spreken.

74. Op de vraag om de geldboete gedeeltelijk met uitstel op te leggen, kan wel worden ingegaan.

De boete voor tenlastelegging 3 wordt uitgesproken met volledig uitstel en dit voor een periode van 3 jaar, zoals ook gevorderd door de DGEC.

De boete voor tenlastelegging 1 en 2 wordt voor de helft uitgesproken met uitstel over een periode van 3 jaar.

Deze mogelijkheid werd opgenomen in artikel 157, § 1 van de ZIV-wet 1994 en laat toe dat A... wordt aangezet om de aanrekening van de prestaties voortaan met de nodige stiptheid en het vereiste respect voor de richtlijnen op te volgen.

De medewerking die werd heeft verleend aan het onderzoek en de terugbetaling die intussen werd uitgevoerd, verantwoorden dat deze kans wordt gegeven.

De beslissing van de Kamer van eerste aanleg dient in overeenstemmende zin te worden hervormd.

Om die redenen,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld.

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145. Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement.

Recht doende op tegenspraak, in aansluiting op de tussenbeslissing van 28 juni 2022 waarbij het hoger beroep ontvankelijk is verklaard, beslist de Kamer van beroep als volgt:

- verleent akte aan de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV van de afstand van vordering ingesteld tegen de heer B...
- verklaart het hoger beroep van A... gedeeltelijk gegrond als volgt;
- hervormt de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 4 februari 2021 en oordeelt opnieuw als volgt:
- stelt vast dat er ten aanzien van de heer B... geen vordering wordt gesteld.
- verklaart de vordering van de DGEC ingesteld ten aanzien van de A... ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;
- veroordeelt de A... tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van **45.569,52 euro**, met dien verstande dat hierop de inmiddels terugbetaalde som in mindering te brengen is en het teveel terugbetaalde saldo terug te storten is;
- veroordeelt de A... tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van
 - o 50% of 1.852,02 euro voor tenlastelegging 1, waarvan 50% of **926,01 euro** effectief en 50% of 926,01 euro met uitstel over een termijn van 3 jaar;
 - o 25% of 10.466,36 euro voor tenlastelegging 2, waarvan 50% of **5.233,18 euro** effectief en 50% of 5.233,18 euro met uitstel over een termijn van 3 jaar;

- 50% of 10.947,68 euro voor tenlastelegging 3 met volledig uitstel over een termijn van 3 jaar.
- wijst het meer gevorderde af als ongegrond.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 26 september 2023 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep
- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en in die taal beraadslaagde, was samengesteld uit de mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Viviane Van Elshocht en dokter Els De Letter, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Mimount El Abboudi en de heer Freddy Raymackers, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisaties van verpleegkundigen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande administratief cassatieberoep (artikel 156, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). De sommen brengen van rechtswege verwijlinteressen aan de wettelijke rentevoet op na het verstrijken van een termijn van 30 dagen volgend op de kennisgeving van de beslissing van de Kamer van beroep (artikel 156, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). Het beroep bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, schort

de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994).